

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoE/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3807216240
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3807216240.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v exekučnej veci oprávneného: G., proti povinnej: C., o vymoženie sumy 662,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 5. októbra 2012, č.k. 16Er/2776/2007-16, a o návrhu oprávneného na prerušenie konania, takto

rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. z a m i e t a .

Uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým, v záhlaví identifikovaným uznesením, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi I. O. T. náhradu trov exekúcie nepriznal. V odôvodnení uviedol, že oprávnený sa návrhom zo dňa 22.11.2007 domáhal vykonania exekúcie voči povinnej na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok D., zo dňa 20.02.2007, ktorý zaväzoval povinnú k zaplateniu sumy 19.960,- Sk (662,55 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 19.600,- Sk (650,60 eur) s príslušenstvom. Poukazujúc na ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd prvej inštancie preskúmal exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie, predloženú zmluvu o úvere a vzal do úvahy rozhodovaciú činnosť nadriadených súdov v exekučných veciach, kde je povinným spotrebiteľ a dospel k záveru, že exekúciu je potrebné zastaviť v celom rozsahu. Hodnotiac obsah zmluvy o úvere zo dňa 24.08.2006 mal súd prvej inštancie za to, že ide o reálnu zmluvu o pôžičke uzavretú medzi oprávneným ako veriteľom a dlžníkom ako spotrebiteľom. Zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že deň jej uzavretia je totožný s dňom prenechania peňažných prostriedkov povinnému. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že veriteľ neposkytol peňažné prostriedky na základe požiadania dlžníka, ktorý záväzok predstavuje podstatnú časť zmluvy o úvere v zmysle § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka (vid' zmluva), ale že k poskytnutiu peňažných prostriedkov došlo súčasne s uzavretím zmluvy, čo potvrdil dlžník pri podpise zmluvy. Záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi totiž predstavuje podstatnú časť zmluvy o úvere, bez existencie ktorej nemôže s poukazom na § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka dôjsť k vzniku zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že požiadanie dlžníka o čerpanie úveru má časovo nasledovať až po uzavretí zmluvy a časovo sa nekryje s momentom uzavretia zmluvy. Mal za to, že teda je nepochybné, že účastníci uzavreli zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, i keď v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka je bez právneho významu právna forma zmluvy, tiež, že povinná je a aj v čase uzavretia zmluvy bola spotrebiteľom. Z obchodného registra súd prvej inštancie zistil, že oprávnený je podnikateľ, predmetom činnosti ktorého je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Oprávnený a povinná uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má charakter zmluvy spotrebiteľskej. Zo zmluvy nevyplýva, že by ju povinná uzatvorila v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti. Súčasťou zmluvy sú aj všeobecné

podmienky, v ktorých sa nachádza rozhodcovská doložka (citovaná v rozhodcovskom rozsudku - bod 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru), na podklade ktorej v spore medzi účastníkmi rozhodol rozhodcovský súd. Rozhodcovská doložka nebola osobitne dojednaná. Dlžník ju nemohol ovplyvniť, pretože je inkorporovaná do obchodných podmienok, čo znamená, že v prípade, ak chcel zmluvu o úvere spotrebiteľ uzavrieť, musel ju akceptovať ako celok. Takýmto spôsobom sa pred vznikom akéhokoľvek sporu s oprávneným bez primeraného dôvodu vopred vzdal svojich práv uplatniť svoje nároky, alebo brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Je treba brať na zreteľ ustanovenie § 106 O.s.p., ktoré pri platnej rozhodcovskej zmluve bráni konaniu pred štátnym súdom. Ak aj zmluva o úvere poskytuje spotrebiteľovi možnosť obrátiť sa na všeobecný súd, takáto možnosť je len iluzórna, pretože trvá len do podania návrhu na začatie arbitrážneho konania. Z rozhodovacej praxe exekučného súdu je zrejmé, že v prípade spotrebiteľských úverov je to výlučne veriteľ, kto iniciuje rozhodcovské konanie proti dlžníkovi - spotrebiteľovi. V prípade, ak si veriteľ vynúti od spotrebiteľa prijatie rozhodcovskej doložky (jej včlenením do formulára zmluvy alebo do všeobecných obchodných podmienok), nadobudne tak voči spotrebiteľovi neprimeranú výhodu v tom, že sám môže určiť, kto s konečnou platnosťou ich spor rozhodne (rozhodcovský súd v sídle veriteľa, ktorý má navyše logický ekonomický záujem na tom, aby rozhodoval takým spôsobom, aby mu veriteľ predkladal na rozhodovanie čo najviac sporov). Aj z predloženého rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd neposkytol povinnému ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktorá mu ex lege patrila. Rozhodcovskú doložku v zmluve uzavretej medzi dodávateľom a spotrebiteľom, na podklade ktorej veriteľ - dodávateľ iniciuje voči spotrebiteľovi rozhodcovské konanie a ktorá nebola dojednaná individuálne, súd prvej inštancie považoval za neprijateľnú (nekalú) podmienku v spotrebiteľskej zmluve a z toho dôvodu za absolútne neplatnú. Z dôvodu absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky, nemôže byť na podklade takejto doložky vydaný rozhodcovský rozsudok spôsobilým exekučným titulom. Z uvedených dôvodov, použijúc eurokonformný výklad ustanovení na ochranu spotrebiteľa, interpretačné pravidlo podľa ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka (v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa), rešpektujúc ustálenú judikatúru súdov vyššieho stupňa, súd prvej inštancie exekúciu v súlade s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní ex offio v plnom rozsahu zastavil pre rozpor exekučného titulu so zákonom. V odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k trovám exekúcie sa obmedzil súd prvej inštancie na konštatovanie, že v predmetnej veci si súdny exekútor napriek výzve súdu, ktorá mu bola doručená dňa 28.8.2012, v súdom stanovenej lehote neuplatnil trovy exekúcie, preto mu súd prvej inštancie náhradu trov exekúcie nepriznal.

2. Uznesenie súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu (v tom čase ešte bol právne zastúpený), navrhujúc odvolaciemu súdu aby napadnuté uznesenie v jeho zastavujúcej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie dôvodiac, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec zverenej právomoci v čom vzhliadal naplnenie odvolacieho dôvodu v čase podania odvolania uvedeného v ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., že nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný v čom vzhliadal naplnenie odvolacieho dôvodu v tom čase uvedeného v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. e/ O.s.p., tiež že súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom ako dôvod na odvolanie uvedený v tom čase v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p., a v konečnom dôsledku, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie v spojitosti s čím tiež namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (dôvody na odvolanie uvedené v tom čase v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Zastáva názor, že súd prvého stupňa sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou ust. § 45 ods. 2 zákona 244/2002 Z. z. postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží. Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, totiž nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo veriteľa. Exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z., nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku, ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Dôvodil, že všeobecný súd nebol povinný zaoberať sa skúmaním, či príslušné deklaratórne rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s platnými predpismi. Exekučný súd musí s právoplatným rozhodcovským rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu, pretože v opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený

uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Exekučný súd taktiež nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Ďalej uviedol, že všeobecný súd interpretoval a následne aplikoval ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. tak, akoby upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, ak súd zistí v rozsudku rozhodcovského súdu nedostatky bližšie špecifikované v § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ zákona č. 244/2002 Z. z. Ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní však explicitne upravuje konanie bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov v rozhodcovskom konaní a nie v rozsudku rozhodcovského súdu. Mal za to, že exekučný súd môže pristúpiť k zastaveniu konania o výkone rozhodnutia rozhodcovského súdu, alebo exekučného konania na podklade uvedeného rozhodnutia len na návrh účastníka konania. Exekučný súd konal pri revízii rozhodcovského rozsudku mimo rámec zverenej právomoci a rozhodujúc o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania v právnom štáte spojené s exekučnou vecou, a to najmä princíp legality, ako aj zásadu začatia konania na návrh, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinštančnosť súdneho konania. Oprávnený mal v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne ako s povinným. Uviedol, že exekučný súd vo veci nevykonával dokazovanie a k záverom došiel len na základe domnienok, bez reálneho zistenia skutočného stavu. Dôvodil, že exekučný súd je v zmysle § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. oprávnený skúmať len to, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v súlade s dobrými mravmi a nie otázku súladu rozhodcovskej doložky s dobrými mravmi. Tvrdil, že predmetná rozhodcovská doložka je platná. Účastníkom zmluvy je daná možnosť voľby, či sa obrátia na rozhodcovský súd, alebo na riadny súd, a preto nejde o neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. V závere vyjadril svoj nesúhlas s právnym posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka úroku z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa kedy sa stal splatným celý dlh až do dňa jeho uhradenia uviedol, že tento úrok má sankčný charakter a dlžníkovi sa účtuje len v prípade, že poruší zmluvné podmienky. Poukázal na skutočnosť, že ani zo zákona, ani z iných právnych predpisov, nie je možné odvodiť pre obchodno-záväzkové vzťahy obmedzenie výšky úrokovej sadzby, ktorú si môžu zmluvné strany dohodnúť (Uznesenie NS SR, sp. zn. 30Bdo 3/96). Pri úroku z omeškania má ten, kto sa k úhrade úrokov z omeškania zaviazal vždy možnosť platenie týchto úrokov odvrátiť tým, že si svoje povinnosti riadne a včas splní. Povinný si však svoju povinnosť nesplnil, a preto by mal za porušenie svojej povinnosti znášať vopred dohodnutú sankciu. K poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za zasielanie upomienok uviedol, že nakoľko poskytuje peňažné prostriedky z vlastných zdrojov, mohol si dojednať odplatu - poplatok pozostávajúci v 1/3 z dohodnutého úroku a v 2/3 z nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Zdôraznil, že súd v exekučnom konaní nie je oprávnený z úradnej povinnosti vysloviť neprípustnosť exekúcie začatej na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Ak by súd vyššie uvedenú argumentáciu o nemožnosti uplatniť dôvody na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 Exekučného poriadku neakceptoval, aj tak nie sú dané dôvody na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Exekúcia bola začatá zákonným spôsobom, na základe vykonateľného a platného exekučného titulu, ktorý naďalej existuje a zotráva platným, právoplatným a vykonateľným.

3. Oprávnený zároveň s odvolaním uplatnil návrh na prerušenie odvolacieho konania v čase podania odvolania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dôvodiac požiadavkou jednotnej aplikácie a jednotnej interpretácie úniového práva vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Žiadal, aby odvolací súd exekučné konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a položil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálne otázky, a to či sa má písm. q/ Prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov, v prípade zápornej odpovede, či je možné písm. q/ Prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 vykladať tak, že mu neodporuje uzavretie predmetnej rozhodcovskej doložky, ktorú citoval a či je v súlade s čl. 17 a 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi. Súčasne uplatnil návrh na prerušenie odvolacieho konania v tom čase podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. požadujúc, aby odvolací súd podal na Ústavný súd SR návrh na konanie o súlade s ust. § 44 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR dôvodiac, že

uvedené ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, je v rozpore s Ústavou SR, narušuje princíp právnej istoty a dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, umožňujúc opakované uskutočňovanie revízie exekučného titulu exekučným súdom.

4. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

5. Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, v poradí prvým rozhodnutím o vyššie uvedenom podanom odvolaní oprávneného a jeho návrhu na prerušenie konania rozhodol tak, že uznesením zo dňa 28.01.2013, pod č.k. 6CoE/18/2013-33 návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k návrhu oprávneného na prerušenie odvolacieho konania uviedol, že exekučné konanie v princípe nemožno prerušiť, okrem prípadov, keď tak ustanoví osobitný predpis, príkladmo ustanovenie § 14 ods. 5 písm. b/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov o ktorý prípad však v posudzovanej veci nešlo. K návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. navyiac doplnil, že na položenie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ ani nevidí relevantný dôvod. Pri posudzovaní exekučného titulu uzatvoril, že rozhodcovský rozsudok je nespôsobilým exekučným titulom podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, nakoľko spotrebiteľská úverová zmluva, na základe ktorej bol priznaný nárok oprávnenému obsahuje rozhodcovskú doložku s charakterom nekalej podmienky, postihnutej sankciou absolútnej neplatnosti. Posúdiac tak rozhodnutie súdu prvej inštancie ako v celom rozsahu vecne správne, toto podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. potvrdil.

6. Vyššie identifikované rozhodnutie odvolacieho súdu v zákonom stanovenej lehote dovolaním napadol oprávnený, smerujúc toto proti potvrdzujúcej časti rozhodnutia uplatňujúc dovolacie dôvody uvedené v ust. § 241 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ a ust. § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/, písm. f/, O. s. p., navrhujúc aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej - potvrdzujúcej časti, ako aj jemu predchádzajúce uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zároveň si uplatňujúc náhradu trov dovolacieho konania, súčasne navrhujúc, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia, a tiež vzniesol návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. požadujúc predloženie Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie ním špecifikované prejudiciálne otázky.

7. O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, a to uznesením pod sp. zn. 2Oboer/221/2013 zo dňa 29.01.2015, ktorým návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol a v dovolaní napadnutej potvrdzujúcej časti zrušil uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 28.01.2013 pod č. k. 6CoE/18/2013-33 a vec mu vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie, dôvodiac zistením vady v procesnom postupe odvolacieho súdu, keď podľa jeho názoru z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by odvolací súd rozhodol okrem návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., tiež o procesnom návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., z ktorého dôvodu sa ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v dovolaní nezaoberal s tým, že po vrátení veci bude úlohou odvolacieho súdu tento procesný návrh oprávneného posúdiť a o tomto rozhodnúť.

8. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, spis bol súdom prvej inštancie (Okresným súdom Prievidza) predložený dňa 29.09.2020 na opätovné rozhodnutie o podanom odvolaní oprávneného Krajskému súdu Trenčín, ako súdu odvolaciemu.

9. V intenciách daných dovolacím súdom, tak bolo úlohou odvolacieho súdu opätovne preskúmať návrh oprávneného na prerušenie konania aj vo svetle ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a o tomto rozhodnúť, ako aj preskúmať oprávneným uplatnené dovolacie dôvody smerujúce proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a vo svetle nich preskúmať vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v dovolaní dotknutej časti. Vychádzajúc tak z obsahu dovolania a obsahu rozhodnutia dovolacieho súdu, pokiaľ ide o návrh oprávneného na prerušenie odvolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tento dovolaní oprávneného a tým ani zrušujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu dotknutý nebol, keďže o tomto odvolací súd v identifikovanom rozhodnutí zo dňa 28.01.2013 rozhodol, v ktorej časti rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 01.03.2013.

10. Od 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O.s.p.“).

11. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

12. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Odvolací súd rešpektujúc základné princípy CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty odvolacieho konania, ktoré začalo za platnosti a účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP), pristúpia k rozhodovaniu v tejto veci po 01.07.2016, postupoval v odvolacom konaní v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 CSP podľa tohto zákona, pričom v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzoval procesné podmienky podľa právneho stavu existujúceho v čase rozhodnutia veci súdom prvej inštancie a odvolania podaného za platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov.

14. Predtým, ako odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia vo svetle oprávneným uplatnených dôvodov na odvolanie, zaoberal sa opodstatnenosťou návrhu oprávneného na prerušenie odvolacieho konania vo svetle oprávneným uplatneného dôvodu na prerušenie odvolacieho konania uvedeného v ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. platného a účinného do 30.06.2016, ktorého znenie korešponduje s ustanovením § 162 ods. 1 písm. b) CSP (aktuálneho procesného kódexu).

15. Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. platného a účinného do 30.06.2016 (aktuálne v znení ust. § 162 ods. 1 písm. b) CSP) súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, v tomto prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

16. Oprávnený sa domáhal prerušenia odvolacieho konania v danej exekučnej veci požadujúc, aby odvolací súd podal na Ústavný súd SR návrh na konanie o súlade s ust. § 44 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR dôvodiac, že uvedené ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, je v rozpore s Ústavou SR, narušuje princíp právnej istoty a dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, umožňujúc opakované uskutočňovanie revízie exekučného titulu exekučným súdom.

17. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

18. Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31.03.2017), ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať žalobu na obnovu exekučného konania.

19. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia § 36 ods. 5 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31.03.2017), exekučné konanie v zásade nemožno prerušiť, okrem prípadov, keď tak ustanoví osobitný predpis (napríklad ustanovenie § 14 ods. 5 písm. b) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), o ktorý prípad výnimky však v posudzovanej veci nejde. Ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, teda vylučoval už v čase predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a tiež vylučuje aplikáciu § 109 O.s.p. (bez ohľadu na to, či je uplatňovaný návrh odvodzovaný od § 109 ods. 1 písm. b/, či c/ O.s.p.), pretože má, pokiaľ ide o prerušenie exekučného konania, vlastné pravidlo. Vzhľadom na uvedené odvolací súd identicky ako pri predchádzajúcom rozhodovaní dospel k záveru, že prerušenie predmetnej exekúcie nie je principiálne podľa zákona podľa § 109 O.s.p., teda ani vo svetle ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. od ktorého tiež odvodzoval svoj návrh na prerušenie odvolacieho konania oprávnený prípustné, z ktorého dôvodu návrh oprávneného na prerušenie exekúcie menovite uvádzajúc, že tiež podľa 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. vznesený v podanom odvolaní zamietol.

20. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na názor Ústavného súdu SR vyslovený v Náleze zo dňa 10. júla 2013 pod sp. zn. I. ÚS 218/2013-26 v zmysle ktorého podľa § 254 ods. 3 O.s.p. sa na exekučné konanie podľa Exekučného poriadku použijú ustanovenia predchádzajúcich častí O.s.p. (vrátane III. časti, v ktorej je ust. § 109 ods. 1), ak tento osobitný predpis (Exekučný poriadok) neustanovuje inak. Takým ustanovením, ktoré ustanovuje inak, je však § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré vylučuje aplikáciu § 109 O.s.p., pretože má, pokiaľ ide o prerušenie exekučného konania, vlastné pravidlo. Uvedené závery podľa názoru odvolacieho súdu dopadajú rovnako aj na vylúčenie aplikácie ustanovenia § 162 CSP.

21. Nad rámec vyššie uvedeného k dôvodom obsiahnutým v návrhu oprávneného na prerušenie konania vzťahujúcim sa k ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (aktuálne § 162 ods. 1 písm. b/ CSP,) odvolací súd dodáva, že prerušíť konanie podľa druhej vety tohto ustanovenia na ktoré sa zjavne oprávnený odvoláva v prípade ak by aj nešlo o exekučné konanie, možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s Ústavou, dospel súd, a nie účastník konania (R106/1998). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nie je právo na podanie návrhu na zaujatie stanoviska podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (I. ÚS 53/10).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže teda prerušenie predmetnej exekúcie nie je podľa zákona prípustné (ani podľa uplatňovaného dôvodu uvedeného v ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., teraz § 162 ods. 1 písm. b/ CSP), návrh oprávneného na prerušenie konania vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu aj z pohľadu tohto ustanovenia zamietol.

23. Následne odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

24. Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

25. Podľa § 243d ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosť tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

26. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

27. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku, teda v znení do 31.12.2014 (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní“), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom

28. Podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo

exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

29. Ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014) ukladá súdu zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b) alebo c), t.j. ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Zo znenia ustanovenia § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014) explicitne vyplýva, že pri zistení dôvodov uvedených v citovanom zákonom ustanovení, súd výkon rozhodcovského rozsudku zastaví bez ohľadu na štádium, v akom sa výkon rozhodnutia, resp. exekúcia nachádza.

30. V tomto smere neboli dôvodné námietky oprávneného, že rozhodcovský rozsudok už bol predmetom skúmania zo strany súdu pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi. Udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo následné čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie pre nesúlad exekučného titulu so zákonom. Takýto postup je zákonný, výslovne upravený v § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014). Keďže súd je oprávnený v každom štádiu exekučného konania skúmať z úradnej povinnosti, či tu nie je daný niektorý z dôvodov, pre ktorý by musel exekúciu zastaviť, samotné udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preto nie je prekážkou pre rozhodnutie o zastavení exekúcie, keď sú na to dané zákonné dôvody.

31. Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to aj na účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.10.2013).

32. Všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 165/2011).

33. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní (§ 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní). Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní). Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli (§ 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní).

34. Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná.

35. Aj v preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý skúmal, či bola v danej veci medzi účastníkmi konania platne uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia. Exekučný súd v súlade so zákonom skúmal, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medziiným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor. Pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju vyriešil rozhodcovský súd. Možno preto uzavrieť, že aj v rámci daného exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky.

36. Aj v prípade, že spotrebiteľ nevyužije právnu možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a prípadne aj konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. septembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 230/2011).

37. Za správny považuje odvolací súd právny názor súdu prvej inštancie, že predmetná Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, teda že medzi oprávneným a povinnou bol založený na jej základe spotrebiteľský vzťah. Odvolací súd poukazuje na to, že predložená zmluva o úvere zo dňa 24.08.2006 vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, teda ide o zmluvu (bez ohľadu na právnu formu), ktorú uzatvoril dodávateľ - oprávnený ako právnická osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti so spotrebiteľom - povinnou ako fyzickou osobou nepodnikateľom, kedy povinná pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak na vzťah účastníkov aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, chrániace spotrebiteľa. V zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

38. Pri posudzovaní exekučného titulu z aspektov ustanovenia § 45 ods. 2 a ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014), bolo preto v danej veci potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia § 53 ods. 1, 4 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, s prihliadnutím aj na príslušnú smernicu Rady 93/13/EHS. Súd prvej inštancie správne zisťoval, či úverová zmluva, na základe ktorej bol priznaný nárok oprávnenému, neobsahuje takú podmienku, ktorá má nekalý charakter a je preto absolútne neplatná. Správne pri skúmaní dospel k záveru, že rozhodcovská doložka má charakter nekalej podmienky, keďže spôsobuje v právach a povinnostiach zmluvných strán značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, teda povinne (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Rozhodcovskú doložku v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru správne považoval súd prvej inštancie za nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka platnom v rozhodnom období.

39. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v zmysle čl. 6 ods. 1 citovanej smernice nesmú byť nekalé podmienky pre spotrebiteľa záväzné. Európsky súdny dvor vo viacerých rozhodnutiach vyslovil, že článok 6 ods. 1 citovanej smernice je kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znova zaviesť rovnosť. Súdny dvor tiež rozhodol, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Na základe toho súdny dvor konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Aj podľa platnej právnej úpravy Slovenskej republiky nie sú zmluvné ustanovenia, ktoré sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami pravidiel na ochranu spotrebiteľa platné, a preto nie sú pre spotrebiteľov záväzné. Rozhodcovské rozsudky, ktoré sa zakladajú na takýchto zmluvných ustanoveniach, sa preto považujú za protiprávne a preto ich vykonanie nie je možné. Akékoľvek podmienky, ktoré sú podmienkami v zmysle Smernice 93/13/EHS a ktoré sa odchylujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa sa okrem toho musia považovať za odporujúce požiadavke dobrej

viery a spôsobujúce značnú nerovnováhu
(čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS).

v právach a povinnostiach na škodu spotrebiteľa

40. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý rozhodcovskú doložku v danej zmluve vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto zmluvného ustanovenia je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a spotrebiteľ nemal reálnu možnosť obsah predloženej adhéznej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. V danom prípade veriteľ mohol na základe predmetnej rozhodcovskej doložky vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému orgánu, ktorý si sám zvolil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Na základe tejto rozhodcovskej doložky spotrebiteľ ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči takýmto nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Výber osoby rozhodcu, resp. rozhodcovského súdu pritom uskutočnil jednostranne sám veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej doložky vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve, resp. všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou. Odvolací súd zastáva názor, že o nekalú zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ má podľa nej možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym všeobecným súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa (veriteľa), spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej doložky je potom potrebné považovať takúto rozhodcovskú doložku v celosti za neprijateľnú podmienku a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdného dvora Európskej únie (C-240/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05).

41. Odvolací súd zároveň uvádza, že pokiaľ je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nie sú žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi (k tomu viď aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011 sp. zn. IV. ÚS 55/2011).

42. Nakoľko v predmetnom prípade bola uzavretá neplatná rozhodcovská zmluva, táto nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu (v danom prípade D.) na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať tiež náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky (čiže stať sa spôsobilým podkladom exekúcie alebo tiež exekučným titulom). Podobne tak judikoval i Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v Uznesení zo dňa 21. marca 2012, sp. zn. 6Cdo 1/2012 skonštatoval, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá, alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku.

43. Odvolací súd zároveň v postupe súdu prvej inštancie nezistil rozpor s pravidlami týkajúcimi sa ochrany práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ani porušenie práva na spravodlivý súdny proces a ani neprípustné nahradzovanie procesnej pasivity povinnej. Oprávnenému bola možnosť vyjadriť sa k zistenému skutkovému stavu a právnym záverom exekučného súdu reálne poskytnutá v odvolacom konaní, ktorý napokon túto možnosť aj využil.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie správne exekúciu zastavil, z ktorého dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolacie námietky oprávneného tak vyhodnotil ako nespôsobilé k odlišnému, v prospech neho vyznievajúcejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

45. V konečnom dôsledku pokiaľ ide o trovy odvolacích konaní a dovolacieho konania, keďže nemožno pochybovať, že rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne súčasťou súdneho konania, pričom problematika (náhrady) trov konania má vo vzťahu k

predmetu konania akcesorickú povahu, odvolací súd o týchto nerozhodoval, nakoľko súd prvej inštancie doposiaľ nerozhodol o trovách exekúcie ako celku (rozhodol výlučne o trovách súdneho exekútora, ktorému ich náhradu pre ich neuplatnenie nepriznal, ktorý ako dotknutý subjekt a osoba oprávnená pre túto časť konania rozhodnutie v tejto časti odvolaním nenapadol) a to napriek tomu, že návrh na vykonanie exekúcie, posúdiac tento podľa jeho obsahu zahŕňa tiež oprávneným vznesený vecný návrh na náhradu trov exekúcie, pričom z výrokovej časti, ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by toto rozhodnutie subsumovalo tiež rozhodnutie o tomto návrhu oprávneného na náhradu trov exekúcie. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie v ďalšom postupe, pri rozhodovaní o trovách exekúcie (teda aj o nároku oprávneného na ich náhradu), rozhodne tiež o trovách exekúcie vzniknutých tiež v odvolacích konaniach a dovolacom konaní.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).